Bartók Imre

A Demeter útja

(Kivágás a Daily Telegraphból)

PRÓZA - LXIV. évfolyam, 6. szám, 2020. február 7.

A *Demeter* névre keresztelt szkúner 1897. augusztus 8-án futott be Whitbybe, miután emberemlékezet óta nem látott vihar sújtott le a partra. Délután már felkerekedett a délnyugati irányból fújó szél, ám a barometrikus nyelvhasználat által csupán „2-es erősségű, enyhe szellőnek” nevezett jelenség még nem jelezte előre azt az istencsapást, ami ezután várt a városra. Mielőtt még a nap alábukott volna Kettleness sötét, merészen a nyugati égtáj felé meredő sziklatömege mögött, lefelé tartó útját a színkavalkádban fürdő fellegek miriádja kísérte; volt köztük tűzpiros, mélykék, rózsaszín, zöld, lila, továbbá az arany ezernyi árnyalata, és mindezek között helyenként a tökéletes feketeség apró, a legkülönfélébb alakokat öltő foltjai, illetve néhol már egész jól kivehető, kolosszális sziluettek is. Aztán végül különösebb figyelmeztetés nélkül lesújtott a vihar, mégpedig olyan hirtelenséggel, ami ott helyben szinte felfoghatatlannak tűnt, és még utólag sem érteni, hogyan képes a természet egyetlen pillanat alatt így kifordulni önmagából. A hullámok haragosan felágaskodtak, mindegyik magasabbra hágott, mint az előző, és alig néhány perc elegendő volt hozzá, hogy az imént még csiszolt üvegre emlékeztető víztükör őrjöngő és mindent elemésztő szörnyeteggé változzon.